

Török László

(1941–2020)

Nem a nagy tudósról, akadémikusról, a régészettudomány, az egyiptológia és a nubiológia nemzetközi hírű kutatójáról szeretnénk itt megemlékezni – megteszik helyettünk mások. Nem a hazai ókortudomány színvonalának növeléséért, nemzetköziesítéséért és permanens belső dialógusának életben tartásáért fáradhatatlanul küzdő tudományszervezőről – erre is akad majd jelentkező. Nem a ragyogó műveltségét elegánsan megcsillantó, és közben minden beszélgetőpartneréhez figyelmesen odaforduló társasági emberről – bízhatunk benne, hogy lesznek, akik megírják személyes emlékeiket. De még csak nem is egyszerűen folyóiratunk rendszeres szerzőjéről, aki átfogó tanulmányok sorával járult hozzá ahhoz, hogy fajsúlyos ókortudományi periodikaként tarthassuk számon az épp most nagykorúvá váló *Ókort* – ezeket könnyedén megtalálhatják archívumunkban: érdemes fellapozni őket. Nem. Akiről most megemlékezünk, az Török László, folyóiratunk és az általunk képviselt tudományeszmény barátja. Nehéz szavakat találni arra, hogy mennyire fog hiányozni az a folyamatos támogató jelenlét, amelynek kisebb és nagyobb jeleiből mindig megosztottunk egymással egyet-egyet a szerkesztőségi üléseken. Olyan gesztusok jutnak eszünkbe, mint amikor az általa rendezett kopt kiállításon – erről interjút közöltünk vele a kiállítás apropóján kiadott tematikus számunkban (2005/1–2) – úgy nyomta a kulturális miniszter kezébe az *Ókort*, hogy a *Hócipő* fotósa lencsevégre kaphassa, és aláírhatta: „Jókor!” Vagy amikor egyikünket otthonába invitált, hogy lakás-tárlatvezetés keretében személyesen nyújthasson át egy újabb monumentális kéziratot. Vagy amikor azt a javaslatot tette az általa elnökölt Ókortudományi Társaság válaszmányának, hogy kivételesen egy folyóirat – éppen az *Ókor* – kaphassa a pályájuk *akméjában* járó ókortudatókat illető Marót Károly-díjat. Nem folytatjuk. Csak még annyit: köszönjük. Soha nem felejtjük!

Az *Ókor* szerkesztői